



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. április 28.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK V. – MINDENNAPI KENYERÜNK

Énekek: 167,1: 279; 483,10-11; 195

Lekció: Mt 6,24-34

Alapige: Mt 6,11

Imádkozzunk!

Édesatyánk, áldunk, dicsőítünk és magasztalunk Téged nagy hálaadással, mert valóban méltó vagy, hogy Tiéd legyen minden köszönet és minden hála. Köszönjük, hogy valóban Te vagy az, aki teremtettél és ma is fenntartasz mindeneket. Te vagy a mi gondviselő Urunk. Köszönjük, hogy Jézus által Atyánkká lettél, le nem veszed rólunk a tekintetedet. Köszönjük, hogy soha nem pihensz, és magasztalunk Téged, hogy örökké gondot viselsz a Te gyermekeidről ezen a földön. Ebben a földi létben hordozol bennünket úgy, ahogy az apa gondot visel gyermekéről.

Bocsásd meg, hogy az ige szerint mi aggodalmaskodni tudunk, hogy mit együnk, mit igyunk, vagy mivel ruházkodjunk. Bocsásd meg, amikor hiábavaló kéréseink, kívánságaink és vágyaink töltenek be bennünket ahelyett, hogy keressünk a Te országodat, és tudnánk, hogy ráadásul Te mindent megadsz nekünk, ami az életre és a kegyességre való. Magasztalunk Téged azért, mert „minden jó adomány és minden tökéletes ajándék” Tőled, „a világosságok Atyjától száll alá”. Köszönjük, hogy Benned „nincs változás vagy változásnak árnyéka”, hanem ma is igaz az ige, hogy „nem szunnyad, és nem alszik Izráelnek őrizője.”

Kérünk, hogy hadd várjuk és hadd kérjük azt, hogy „Szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” Jézus Krisztusért, az Ő nevében kérünk, Atyánk, hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 11. verséből, ahol ezt olvassuk: „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.*”

Kedves testvérek, a Miatyánk három úgynevezett „te kérése” után, amelyben arra tanít Jézus bennünket, hogy imádkozzunk Isten nevének a szentségéért; imádkozzunk az Ő országának eljövételéért; és legyen meg az Ő akarata úgy, ahogy a mennyben, itt a földön is; következik az úgynevezett három „mi kérés”. Ennek az első gondolata ez a mai igénk: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.”

Amikor Jézus tanít bennünket a mi mindennapi kenyerünkért imádkozni, elsősorban azt jelenti, hogy azért a kenyérért tanít bennünket könyörögni, amivel tápláljuk a testünket, mert nagy bigottság lenne, ha a hívők azt mondanák ezen a világon: bennünket csak a lelki dolgok érdekelnek; a test dolgai bűnös velejárái a mi életünknek! Tudjuk, hogy gondolkoztak így korokban, vallásokban, felekezetekben emberek. Jézus Krisztus arra tanít azonban bennünket, hogy ez nem így van, mert ha valaki a 112. Zsoltárt elolvassa, akkor meglátja azt, hogy Isten a testi jókat is éppúgy ígéri nekünk, mint a lelkieket. Péter apostol pedig azért ad hálát, hogy Isten, a világosság Atyja, „mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való.”

Tehát, amikor azt imádkozzuk, hogy „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, akkor arról teszünk vallást, hogy Istennek a mi kenyerünkkel és mindennapi szükségünkkel kapcsolatban is van üzenete. Ő jogot formál a hétköznapijainkra is, és életünk legapróbbnak tűnő eseményeihez is köze van. Mi nemcsak olyan nagy, magasztos dolgokat kérhetünk, hogy „jöjjön el a te országod”, hanem azt is, hogy kenyér legyen az asztalunkon. Ez pedig nemcsak azt a kenyeret jelenti, amit megveszünk a pékségben, hanem a kenyér jelenti még a Biblia szerint az egészséget, az ételt, italt, öltözetet, békességet, nyugalmat; egyszóval mindazt, ami nélkül szűkölködnénk.

Olyan csodálatos ebben az igében, hogy a mennyország ajtaján kenyérért is zörgethetünk! Itt tényleg erről a kenyérről van szó, nem a lelki kenyérről, amely alászáll, hogy megelégtsen bennünket. A János evangéliuma 6. fejezete arról a kenyérről, és arról a mindennapi szükségéről beszél, amivel Isten az Övéinek az életét be akarja tölteni. Hadd mondjam el, hogy a görög szövegben, az eredeti szent szövegben van egy kifejezés, amit hogyha szó szerint fordítunk, akkor még jobban megértjük az igének az üzenetét, mert a szó szerinti fordításban így hangzik: „ami alapvetően szükséges”. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy „ami a lényeg”. Tehát, amikor a hívő ember imádkozik, hogy „add meg a mindennapi kenyeret”, akkor azért imádkozik, hogy add meg azt, ami a lényegre való, ami alapvetően szükséges nekünk!

Jézus azt mondja: ezt az Atyától kérjétek! Hogy ezt bele veszi Jézus a Miatyánkba, annak pedig az az üzenete, hogy a hívő ember a kenyerét is az Úr Istentől várja. Ezt a dolgát és ezt az ügyét is az Úr elé terjeszti, ami a test táplálásához szükséges. Vagyis, hogyha valakinek Atyjává lesz a teremtő Isten, és

átadja az élete felett az uralmat ennek az élő Istennek, akkor ezzel azt fejezi ki, hogy „Uram, add meg azt, amit Te tartasz szükségesnek, és ne azt, amit én kérek Tőled!” Van ebben a kérdésben egy csodálatosan nagy hit és egy Isten iránti nagy bizalom. Hiszen, hogyha kérjük, hogy „Te add meg nekünk”, akkor ebben benne van az, hogy én magamat szeretném háttérbe szorítani. Ebben benne van az, hogy nem én szerzem meg. Ebben benne van az, hogy nem én akarom elérni, hanem „jól tudja a ti mennyei Atyátok” – még ha néha úgy látszik, hogy elfelejtkezett rólam, akkor sem úgy van –, „hogymindezetre szükségetek van!”

Egy kedves énekünk egyik sorában énekeljük: „Te szükségim beteljesíted, mert Jézus hozzád utat készített.” Nem tudom, hogy ismered-e ezt az Atyát? Nem tudom, hogy ismered-e ezt az Istent? Nem tudom, hogy így ismered-e, akitől lehet kérni; és hogyne adna Ő, és hogyne készítené el azt a számunkra, ami az élethez szükséges!

Mire tanít ezzel bennünket az Úr, hogy „azt add meg, ami alapvetően szükséges”? A bizalom és a hit után megelégedésre, hiszen hogyha Istentől kenyeret kértünk, akkor elégedjünk meg vele – mondja Jézus – ha van élelmünk és ruházatunk, ami alapvetően szükséges, és ne szükségtelen javakat kívánjunk!

Lehet, hogy mondtam már a testvéreknek, de most nagyon ide illik az a történet, amikor néhány évvel ezelőtt egy konfirmandus fiatal megkérdezte tőlem: Géza bácsi, miért nem szabad lottózni meg szerencsejátékot játszani? Hát mondom: figyelj, szabad, mert ott van a Bibliában, hogy szabad, csak nem minden használ! De azért nem javaslom, mert akkor többet nem tudod imádkozni a Miatyánkot! Csodálkozik nagyon: hát, hogy? Mondom neki: mert a Miatyánkban kenyeret kérsz, nem lottó ötöst, nem főnyereményt! Hát akkor többet te nem tudod mondani: a kenyeret, ami alapvetően szükséges, azt add meg nekünk!

Eszembe jut egy másik történet, ami egy kicsit humoros lesz! Annakidején huszonöt-harminc évvel ezelőtt a nagy, szabolcsi ifjúsági konferenciákat szerveztük, és jöttek olyan kétszázán, kétszázötvenen egy-egy ilyen konferenciára. Amikor egyik este a házigazdánknál egy nyitott teraszon, a ház mögött vacsoráztunk, a vacsora után imaközösség volt a szolgálóknak, és felolvasta valaki egy áhítatos könyvből az aznapi igét, meg az ahhoz fűzött magyarázatot. Utána imádkoztunk az Úrtól jövő áldásokért. Abban az időben a Lada Samara nevű gépkocsi nagy értéknek számított, szinte nyugati kocsinak tűnt a Trabantok, Wartburgok, meg legfeljebb a Skodák között, pedig keletről jött. Amikor az aznapi igét olvasta a testvérünk, akkor gördült be éppen a terasz melletti úton a házhoz a házigazda fia egy vadonatúj Lada Samarával. Persze mindenki odanézett, és csodálkozott rajta. Hogy a szívekben mi volt, azt nem tudom, de az volt a napi ige, hogy „ne kívánd a te atyádfia ökrét, se szamarát”. Mindenki felnevetett, az áhítat és imaközösség ellenére, hogy „ne kívánd se ökrét, se szamarát”! Persze, ott más számárról volt szó, de ugye értjük, amikor a hívőt is megkísérti ez: igen, többre vágyom, mint amire alapvetően szükségem van!

Tehát, tanítson bennünket Jézus Krisztus ebben a csodálatos imádságban arra, ami alapvetően szükséges, és arra, hogy ezt az Úrtól, a mennyei Atyától kérjük! Ez azt jelenti a mi számunkra, hogy az Isten gyermekei másképp gon-

dolgoznak a kenyér felől, mint a világ fiai, akiknek szintén szükségük van a kenyérré. Olyan csodálatos a Máté evangéliumában, amikor Jézus beszél a gondviselésről: Isten esőt ad; felhozza napját jókra és gonoszokra; terem a föld a hitetlennek meg a hívőnek is, vagy éppen elfagy a hívőnek a termése, elveri a jégeső éppúgy, mint a hitetlenét. De, testvéreim, az ige azt mondja nekünk, hogy ha Jézus ezt az övének tanítja, akkor ez azt jelenti, hogy a hívők másképpen gondolkodnak a kenyér felől, mint a hitetlenek! A hitetlenek gondolkodása ez: azért én dolgozom meg! Tehát, a hitetlen mindig úgy gondolkodik, hogy „ez jár nekem, mert én ezért megdolgoztam!” A hitetlen nem kéri, hanem megszerzi. Nem azt az Istent kéri, akinek tele van a keze, hanem elveszi máshonnan is, ha kell, hogy neki legyen tele a keze. Úgy, mint Géházi például, amikor megkérdi tőle a próféta, hogy „honnan jössz?” „Nem volt a te szolgád sehol!” Aztán kiderült, hogy ő Naámántól elvette az ajándékot, és hazugságba esett. Egyik bűn hozta a másikat maga után, mert ő nem úgy állt az Úr elé, mint Illés: hogyha kell, jönnek a hollók; ha kell, akkor az özvegyasszony tart el engem; ha kell, azt a kis pogácsát az utolsó nap megsüti! Vagy gondoljatok arra az asszonyra, akinek folyt az olaj a házában egészen addig, míg üres edényeket hozott, de Géházi úgy gondolta: azt nekem kell előteremteni! Majd én megszerzem magamnak! A hívő meg odaáll az Úr elé, és azt mondja: „Minden forrásaim te benned vannak.” A hívő odaáll úgy az Úr elé, hogy „Tőled jön minden adomány, és nekem csak az kell, Uram, amit Te megáldottál és megszenteltél!”

Éppen ezért, amikor a hívő gondolkodik a kenyér felől, akkor úgy gondolkodik, hogy „nekem a kenyérhez is Jézus Krisztus által van jussom, mert az Atyától kérem.” Ugyanis az Atya azt mondta, hogy Krisztussal együtt mindent megad nekünk. A hitetlen meg mindig megkerüli az Urat – figyeljétek meg –, mindig kikerüli Krisztust, és azt mondja: nem, ez nem Tőle van! Ez nem Tőle jön! A hitetlen magában bízik: az erejében, a tehetségében, a szerencséjében, vagy éppen a jogszabály ismeretében, amikor zavarosban akar halászni. Hogy mi az Atyától kérjük, ez azt jelenti, hogy Ő adhatja meg azokat a mi számunkra. Azt jelenti, hogy semmi egyébünk nincsen, csak amit Tőle kaptunk, és hogyha a hívő a kenyeret az Atyától kéri Krisztus által, akkor Neki is ad hálát érte. Tehát, a hitetleneknél az a nagy baj, hogy nemcsak Krisztus nélkül, nemcsak Isten nélkül szereznek kenyeret, hanem nem tudnak hálát adni sem érte! De aki az Atyától kéri, aki Istentől kapja, az mindig hálásan veszi el, és mindig megköszöni.

Aztán, ez az imádság, hogy „add meg nekünk”, azt is jelenti, hogy magunkért is imádkozunk, de nemcsak a kenyérért, hanem azért is, hogy a kenyérhez igaz és tisztességes úton jussunk hozzá. Itt van az előbb említett szerencsejáték második üzenete, mert Isten azt akarja, hogy a kenyérhez tisztességes és igaz úton juss hozzá! Isten egybekötötte, és azt mondta: munkával juss a kenyérhez, ne munka nélkül! Már az Édenkertben megmondta Isten, hogy fáradtságos munkával keresd meg a te kenyeredet! Aztán van egy olyan ige is, hogy „ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.” Ezért amíg kenyeret kérsz, addig tulajdonképpen munkát kérsz Istentől.

A mai világban azt látjuk, hogy egyre kevesebben akarnának dolgozni. Persze, vannak, akik nem tudnak dolgozni, de akarnának, az megint más kérdés! Félre ne értsétek! Ebben, hogy „add meg a mi kenyereinket”, ez is benne van: adj munkát, Urunk, és adj a munkában való hűséget! Adj a munkában való kitartást nekünk! Adj a mi munkánkban és hivatalunkban odaadást nekünk, hogy azt szívvel csináljuk!

Olyan örömmel tölt el, amikor valakiről azt hallom, hogy amit csinál, teljesen mindegy, hogy milyen területen, de azt szívvel csinálja! Korábban dolgoztam intézményvezetőként is harminc dolgozóval, és mindig az volt a kérésem a dolgozók felé: amit csináltok, azt szívvel csináljátok! Ne azt nézzétek, hogy hogyan lehet kibújni a munka alól, hanem azt, hogy hogyan végezhetem szívvel azt a munkát! Akkor meglesz a kenyér is, mert Isten mindig gondoskodott arról, hogy a hűségesen végzett munkának legyen jutalma! A hűségesen végzett munkáért neked nagyobb darab kenyered legyen! Tehát, ebben, hogy „add meg a kenyeret”, benne van a munka becsülete.

Éppen ezért vegyük nagyon komolyan a következőt: Könyörögni és nem dolgozni, az képmutatás! Dolgozni és nem könyörögni, az meg hitetlenség! Így van összekapcsolva a Debreceni Református Kollégium jelmondata, ami az épület homlokzatára van felírva, hogy „Orando et laborando”; vagy valakik a felszólító módot ismerik: „Ora et labora”. Az egyik azt jelenti, hogy „Imádkozva és dolgozva”; a másik pedig azt, hogy „Imádkozzál és dolgozzál”. Ezt az igét csak a házasságra szoktuk alkalmazni, hogy „amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza”, de ez minden olyan helyzetre vonatkozik, amit Isten egybekapcsolt. Ha a munkát és a kenyeret összekapcsolta, akkor azt nem lehet szétválasztani! Nem lehet, hogy nekem csak az egyik kell, vagy csak a másik kell; hanem a kettőt összekapcsolta a mi Urunk: fáradtságos munkával keresd meg a te kenyeredet!

A Péld 30,8 versének van egy másik fordítása is, ami nagyon érdekes. Azt ismeritek, hogy „táplálj engem hozzám illendő eledellel”, de ennek van egy másik fordítása is, amit így lehet fordítani: „táplálj engem az én kirendelt kenyereimmel”! Milyen csodálatos, hogy Isten kirendeli! Ezért a hívő nem magának tulajdonítja a kenyeret, és nem is úgy bánik vele, mint a sajátjával. Ha valaki a saját kenyérével úgy bánik, hogy ez az enyém, akkor az összetes meg fogja enni, fel fogja élni, de az Ézs 58,7 azt mondja: szegd meg a te kenyeredet az éhezőknek! Vagy az Efézusbeliekhez írt levél 4. fejezetében, amikor azt mondja Pál apostolon keresztül a Lélek: „ha valaki lopni szokott, ne lopjon, hanem dolgozzon”; és nemcsak azért, hogy megéljen, hanem azért, hogy „legyen mit adnia a szűkölködőnek.” És el is jutottunk oda, hogy az a kenyér, amit Isten nálad tett, lehet, hogy nemcsak a tiéd, hanem a másik atyafinak a kenyérét is nálad tette le, aki szintén azért imádkozik, hogy „add meg nekünk...”, és lehet, hogy egy másik testvéren keresztül fog érkezni az a kenyér, az a szükség vagy éppen az a segítség. Tehát, ezzel az imádsággal, odaviszem a másik testvért is az Úr elé: a mi kenyereinket add meg nekünk ma!

Az is nagyon fontos, hogy „ma”. Itt minden szóra, külön-külön, nagyon kell figyelni, mert ez is sokat jelent, hogy a mi kenyereinket add meg „ma”! A

„ma” azt jelenti egyrészt, hogy ez készíti a hívót mindennapos imádságra. Azért, mert ha a mai kenyérért imádkozom, akkor holnap meg az aznapieért kell majd imádkoznom, holnapután meg az aznapieért! Tehát, oda kell állnunk minden nap az Úr elé! Ma csak a mait kértem. Ha holnap is akarok kérni, akkor holnap is kell imádkozni! Ha a mannát másnap is akarták enni, akkor másnap is kellett szedni! Csak egyszer engedte meg Isten, hogy két napra valót szedjenek. Ez odakészítet téged az Úr elé minden nap: mert én csak a mait kérem, Uram! Nem akarok tartalékolni; nem magamról akarok gondoskodni, hanem vallom, hogy „Gondviselő jó Atyám vagy, Ó, én édes Istenem.”

Ez az ige, ha komolyan veszed, megszabadít téged az aggodalmaskodástól, amiről Jézus beszél a Máté evangéliuma 6. fejezetében: „ne aggodalmaskodjatok, hogy mit egyetek, mit igyatok, mivel ruházkodjatok; Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek van.” Hogy holnap is lesz!

Ötven idős ember között dolgoztam nyolc éven keresztül. Sokan túléltek legalább egy háborút, de többen kettőt, meg forradalmat, és tudták, hogy mi a szükség és a nehézség. Bizony, nagyon sokat küszködtünk azzal, hogy az idős ráink bízottak eldugták a kenyeret, és betették az élelmiszert a ruha közé. Aztán, az ott megpenészedett; mert sose tudni, hogy lesz-e holnap! Mondtam: tessék elhinni, hogy lesz! Nagy harcunk volt, mert másrésről meg az ÁNTSZ szorongatott bennünket.

Hiszed-e azt, hogy amit Jézus mondott, az igaz: a ti mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van? Hiszed-e azt, hogy ezzel azt valljuk meg: az én Istenem, aki az én Atyám, tegnap, ma és holnap is ugyanaz; hogy Nála nincs változás vagy változásnak árnyéka; hogy Ó holnap is gondoskodni fog rólam? Megszólal ebben az ígéren a gondviselésbe vetett hit, úgy, ahogy az özvegyasszonyé, aki bedobta a két fillért a perselybe. Ennek az özvegyasszonynak az Isten gondviselésébe vetett hite ragyog itt fel, mert úgy gondolkodott: az az Isten, aki ma adott nekem, majd holnap is fog adni! Ezt a két fillért én nyugodtan betehetem a perselybe, erre nekem holnap nem lesz szükségem, mert Isten táplál majd engem holnap is! „Bízd csak azért magadat ő reá és légy békeségben: ezekből jó származik reád” – mondja Jób könyvében az Isten igéje.

Hadd fejezzem be azzal, hogy hívő tudósok közül az egyik azt mondta: ezen a földön kenyérkérdés nincs, csak szívkérdés van. Tudniillik ma ez foglalkoztat sokakat, hogy ennek a földön élő hétmilliárd embernek, – meg aztán kiszámolták, hogy tíz, húsz, ötven év múlva hány milliárdan leszünk –, vajon lesz-e kenyér? Az egyik tudós azt mondta: ez a föld négyszer annyit terem most vagy teremne, mint amennyi a mai emberiség ellátására elég! Ha a testvérek járnak vidéken autóval, akkor azt fogják tapasztalni, amit én is tapasztaltam. Ennyi parlagon hagyott földet még nem láttam! Ugyanakkor jártam olyan országban is, ahol az autópálya mellett egy centire már ott volt a szőlő; mert nehogy egy négyzetcentimétert ne vessünk, ne ültessünk be! Nehogy parlagon hagyjuk! Milyen szomorú az, amikor van, hogy nem tudunk kiszállni az autóból, mert olyan nagy a gaz, mellig vagy derékig érő, ahelyett, hogy felkapálnák, és oda vetnének! Vagy mondok egy másik problémát, ami talán még nálunk nem aktu-

ális, hanem nyugatabbra, amikor a földre nem búzát vetnek és nem gabonát, hanem olyan növényeket, amik energiahordozók lesznek. Mert arra van szükség: az energiára! Ez nem más, mint a föld kizsárolása. Sok helyen vetnek inkább energiaforrást biztosító növényeket ahelyett, hogy kenyérünk lenne, és az ember megelégedett és hálás lenne az ő teremtető, hordozó és gondviselő Istene felé!

Háromszázötven évvel ezelőtt valaki leírta, hogy kik nem imádkozhatják még a Miatyánkot, és a Biblia is foglalkozik ezzel. Nem imádkozhatják azok, akik nem tisztességes úton jutnak hozzá a kenyérhez, hanem spekulációval vagy valamilyen más úton. A Péld 4,17 azt mondja, hogy nem imádkozhatják ezt az uzsorások, és így írta valaki háromszázötven évvel ezelőtt: „akik nem a saját, hanem a más kenyerét falják” – szó szerint idéztem. Indítson ez bennünket megelégedésre, Isten iránt végzett odaadó munkára! Indítson hálaadásra: „Nem nekünk Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget!” Arra indít ez, hogy Isten iránt háládatosan, mások iránt pedig irgalmasan éljünk. Így fogalmazza meg a Heidelbergi Káté a negyedik kérdés-feleletben: „elégítsd meg minden életszükségünket, hogy ezáltal megismerjük, hogy minden jónak Te vagy egyedüli forrása, és a Te áldásod nélkül sem a mi igyekezetünk és munkánk, de még a Te adományaid sem válnak nekünk hasznunkra, és ezért bizodal munkat mi minden teremtménytől elvonjuk, és egyedül beléd helyezzük.”

Adja meg az Úr, hogy amikor imádkozzuk, hogy „add meg nekünk a mindennapi kenyerünket”, mindezek elvonuljanak előttünk: a mi hűséges Istenünk, akinek pajzs és páncél az Ő hűsége; a mi Istenünk, aki tudja, hogy mire van szükségünk; aki a fejünk hajszálait is számon tartja; betölti javaival a mi életünket! Ezért is tudd Őt magasztalni, nemcsak a megváltás csodájáért, nemcsak a Golgotáért és az örök életért, hanem azért is, hogy nekünk olyan Istenünk van, és olyan Istenhez tartozunk, olyan Atyánk van, aki a mindennapi kenyerünket is leteszi az asztalunkra!

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, dicsőítünk Téged, hogy kenyérünkről is Te viselsz gondot. Bocsásd meg, hogyha ebben bármikor is kételkedtünk, hogyha megkörnyékezett bennünket a hitetlenség, vagy megkörnyékezett bennünket a hamis vágyakozás. Köszönjük, hogy mindig többet adsz, hiszen tudjuk, hogy „többet adni vagy kész, mint hinné emberész.” Valljuk mi is, Urunk, hogy sokkal többünk van, mint élelmünk és ruházatunk, és mégsem vagyunk megelégedettek. Taníts meg bennünket úgy, ahogy az apostol mondta: szűkölködni és bővölködni! Taníts meg bennünket a szükségben is Rád hagyatkozni, a bőségben pedig irgalmasnak lenni, meglátni, hogy még kinek a kenyerét tetted le nálunk, és hogyan lehet azt megosztani!

Köszönjük, hogy olyan Földet teremtettél nekünk, hogy megoldottad a kenyérgépet is; hogy az ember a munkájával gondoskodhat a Te áldásod segítségével. Termő idők és esők segítségével megtermelhetjük a kenyerünket. Olyan

A MIATYÁNK V. – MINDENNAPI KENYERÜNK

kevésszer szoktunk imádkozni, Urunk, a földjeinkért, de hadd imádkozzunk értük, hiszen sokkal inkább munkálkodunk a tönkretételükben, mint a művelésükben és az óvásukban. Bocsásd meg, Urunk, az emberiség kapzsiságát, amely a földet nem arra használja, amire adtad; amikor nem gabonatóblák ékeskednek, hanem bevetetlen, parlagon otthagyt földek. Bocsásd meg, Urunk, és kérünk Téged, hogy könyörülj rajtunk, és a Te kegyelmedet áraszd ki ránk, és ne büntess úgy, mint érdemljük, mert megérdemljük a büntetést.

Adj ennek az országnak is, Urunk, szorgalmat. Adj a munkához való biblikus hozzáállást úgy, ahogy Te azt mondtad nekünk, és ahogy a Te igéd kéri. Hadd ragaszkodjunk ebben is Tehozzád, Urunk! Köszönjük, hogy akik nem tudnak már dolgozni, azokat is Eléd vihetjük, Urunk, mert tudjuk, hogy Te őrölük is gondoskods.

Magasztalunk és kérünk Téged, hogy áldd meg betegeinket azzal, amire szükségük van: békességgel, nyugalommal, hittel; el ne veszítsék bizalmukat! Kérünk gyászoló családokért, Urunk, a megsomorodott szívűekért. Kérünk Téged, hogy erősítsd meg őket! Állítsd fel és állítsd talpra őket a gyászból, a szomorúságból! Kérünk Téged, Urunk, egész gyülekezetünkért, kicsinyekért és nagyokért. Kérünk Téged, hogy adj nekünk odaszánt életet! Áldj meg bennünket, hogy legyen kenyerünk ebben az esztendőben is! Köszönjük az esőt, amelyet adtál ezen a héten a száraz földekre, és kérünk még, könyörülj meg, hogy a száraz földek így a vetés idején esőt kapjanak. Köszönjük, Urunk, hogy gondviselő, jó Atyánk vagy. Jézus Krisztus nevéért és Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

195. ének

1. Áldjuk Istent végével Isteni tiszteletünknek,
Mondjunk immár örömmel Dicséretet szent nevének!
Mi Istenünk legyen áldott, Hogy lelkünkben gazdagított.
2. Immár Isten áldása Kimondatott mindnyájunkra,
Menjünk örömmel haza Tisztünkre és dolgainkra.
Ő Szentlelke erősítsen, Minket tovább is vezessen.
3. Áldja meg kimentünket, Áldja bemenetelünket,
Áldja meg kenyerünket, Szentelje meg életünket;
Áldjon meg boldog halállal, Végre örök boldogsággal.